

Дора Габе

Ноц

О, нощ, която всичко ми отне
и в себе си погълна тъй безследно,
кажи сега и словото последно,
щом маската от погледа ми сне!

Умрях в тебе толкова души,
затвори се толкова зеници,
захвърлени самотници в тъмници
изсмука твоя мрак и присуши!

А жадно гледат топлите ти зори –
очите твои – разтопена плът,
потъна в тях светът и се затвори.

И само птичка върху твойта гръд,
отметнала главица, пее, пее,
а ти мълчиш, заслушана във нея...

1922

КРАЙ

© 1922 Дора Габе

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11634>]